

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314214599
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zoľáková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8314214599.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zoľákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: CREATOR - DESING, s. r. o., IČO: 46 864 407, so sídlom Košická 2503/9, 066 01 Humenné, proti žalovanému: Q. P. - O. X., E.: XX XXX XXX, V. X. Q. Š. XX, XXX XX A., právne zastúpenému JUDr. Tatianou Andrejcovou, advokátkou, IČO: 37 797 379, so sídlom Laborecká 1896/58, 066 01 Humenné, o vydanie hnutelných vecí, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 11C/225/2014-385 z 20. októbra 2021 takto

rozhodol:

Odmieťa odvolanie.

Priznáva žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu a priznal žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení tohto rozsudku okrem iného uviedol, že predmetom tohto konania bola žaloba o vydanie vecí, ktoré mal podľa žalobcu žalovaný neoprávnene zadržiavať. Žalobca poukazoval na neexistenciu platnej nájomnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným a taktiež aj na nepomer medzi pohľadávkou žalovaného a hodnotou zadržovaných hnutelných vecí. V konaní mal súd za preukázané, že medzi žalovaným ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom bola 6. februára 2013 uzatvorená zmluva o nájme nebytových priestorov, predmetom ktorej bol nájom nebytového priestoru nachádzajúceho sa v suteréne budovy so súpisným číslom 2326 na ulici Štefánikovej v Humennom. O existencii platnej nájomnej zmluvy svedčia rozsudok Okresného súdu Humenné, č. k. 21C/226/2014-399 zo 17. apríla 2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 20Co/104/2018-434 z 30. júla 2019. Z sa o týchto rozsudkov vyplýva skutočnosť, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu platnej nájomnej zmluvy. Z tohto dôvodu je teda tvrdenie žalobcu o neexistencii platného nájomného vzťahu irelevantné. Zároveň z obsahu týchto rozsudkov vyplýva, že žalovanému v pozícii žalobcu bola priznaná voči žalobcovi v pozícii žalovaného suma vo výške 3.272,- eur spolu s 5,15 % úrokom z omeškania od 18. septembra 2014 do zaplatenia a náhrada trov konania v plnom rozsahu, a to z titulu nezaplatenia za prenajaté nebytové priestory. Súd mal ďalej za preukázané, že žalovaný ako navrhovateľ podal 19. septembra 2014 na Okresný súd Humenné návrh na vykonanie súpisu hnutelných vecí podľa § 672 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) s odôvodnením, že 17. septembra 2014 navrhovateľ zistil, že odporca z prenajatého nebytového priestoru odváža hnutelné veci, pričom odporca dlhuje navrhovateľovi nezaplatené faktúry za nájomné. Žalovaný v danej veci podal návrh na vykonanie súpisu hnutelných vecí v zákonom stanovenej lehote 8 dní na súd. Taktiež je nepochybné, že na základe uznesenia Okresného súdu Humenné, sp. zn.17C/229/2014 z 3. októbra 2014 súdny exekútor Mgr. Martin Petruška, exekútorský úrad Humenné 10. novembra 2014 vykonal súpis hnutelných vecí nachádzajúcich sa v nebytových pri priestoroch

žalovaného. V tejto súvislosti súd konštatoval, že žalovaný v danom prípade realizoval zádržné právo v zmysle ustanovenia § 151s ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože pre realizáciu zákonného zádržného práva boli splnené zákonom stanovené podmienky, a to existencia pohľadávky žalovaného ako veriteľa voči žalobcovi ako dlžníkovi, ktorá bola priznaná rozsudkom Okresného súdu Humenné, č. k. 21C/226/2014-399 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 20Co/104/2018-434 z 30. júla 2019; predmetom pohľadávky je splatná peňažná pohľadávka, t. j. nezaplatené nájomné; zadržovaná vec má povahu hnutelnej veci; zadržovaná vec patrí žalobcovi; veriteľ, teda žalovaný má zadržanú vec vo svojej oprávnenej detencii; právny úkon zadržovateľa teda žalovaného smeroval k zadržaniu veci. Podľa názoru súdu v danom prípade boli splnené zákonom stanovené predpoklady na realizáciu zádržného práva žalovaného, pretože žalovaný ako záložný veriteľ v zmysle ustanovenia § 672 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka zadržaním veci žalobcu si zabezpečil svoju splatnú pohľadávku ako prenajímateľ na zaplatenie nájomného. Tvrdenia žalobcu počas konania o tom, že v danej veci neboli splnené podmienky pre realizáciu výkonu zádržného práva zo strany žalovaného, je potrebné vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovať iba za účelovú obranu. V súvislosti s tvrdením žalobcu týkajúceho sa nepomeru medzi hodnotou pohľadávky žalovaného a hodnotou zadržovaných vecí, podľa názoru súdu žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal skutočnú hodnotu zadržovaných vecí, pretože z predložených listinných dôkazov žalobcom vyplýva, že hodnota týchto vecí bola stanovená samotným žalobcom. Na druhej strane je žiadúce uviesť, že pohľadávka žalovaného nepredstavuje iba 3.272,-eur, ktoré boli žalovanému priznané ako istina, pretože k tejto sume je potrebné pripočítať aj príslušenstvo, t. j. priznaný úrok z omeškania vo výške 5,15 % zo sumy 3.272,- eur od 18. septembra 2014 do zaplatenia, čo za obdobie siedmich rokov predstavuje 1.179,55 eur. K týmto sumám je potrebné pripočítať aj náhradu trov konania v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/226/2014, ktoré boli priznané žalovanému, pričom podľa vyjadrenia zástupkyne žalovaného hodnota trov právneho zastúpenia predstavuje sumu cca 5.500,- eur. Vzhľadom na tieto skutočnosti teda nemožno konštatovať ani značný nepomer medzi hodnotou pohľadávky žalovaného a hodnotou zadržovaných vecí. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Súd priznal úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci tvrdil, že nárok žalovaného považuje za nedôvodný s poukazom na absenciu platnej nájomnej zmluvy, a teda právne relevantného vzťahu medzi ním a žalovaným pre možnosť domáhať sa plnenia titulom nájomného. Spôsob platenia nájomného ako podstatná náležitosť nie je v nájomnej zmluve dohodnutá. Za dohodnutie spôsobu platenia nájomného nie je možné podľa neho považovať uvedenie čísla účtu v záhlaví nájomnej zmluvy, v časti identifikácie zmluvných strán tak, ako sa s tvrdením žalovaného stotožnil súd prvej inštancie v bode 29. napadnutého rozsudku. Rovnako akékoľvek následné faktické správanie sa zmluvných strán nemôže nahradiť (a ani konvalidovať) povinnosť obsiahnuť túto podstatnú náležitosť v nájomnej zmluve. Z jeho následného faktického správania sa je zrejmé, že zmluvné strany nemali dohodnúť spôsob platenia nájomného. Platby faktúr realizoval 7. februára 2013 a 10. marca 2013 v hotovosti, čo vyplýva zo súdneho spisu vedeného pod sp. zn. 21C/226/2014. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s faktickým správaním sa žalovaného, ktorý síce tvrdiac, že on mal platiť nájomné bezhotovostne, súčasne prijímal hotovostné platby od neho týmto titulom. V danej veci je sankcia právnej normy za nedodržanie obligatórnych náležitostí nájomnej zmluvy jej neplatnosť a zákon v tejto časti neumožňuje iné právne posúdenie, ani nevytvára priestor pre sudcovskú úvahu, ako to učinil súd prvej inštancie v tomto konaní. V dobe použitia zádržného a záložného práva nemal žiaden dlh, a preto si žalovaný nemohol nárokovať na zadržanie jeho vecí. Ohľadom namietaných nesprávnych skutkových zistení zdôraznil, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o hodnote zadržovaných vecí nezohľadnil, že každá položka, ktorá bola zadržaná, má svoj osobitný kód a aj cenu, a že v cene sa odzrkadľujú náklady na zabezpečenie, dovoz a predaj tovaru. Žalovaný uzamkol predmety bez súdneho spísania exekútorom a až po niekoľkých dňoch požiadal o ich spísanie. Odstránenie jeho vecí z predmetu nájmu bez toho, aby boli riadne spísané súdom poverenou osobou, spôsobuje automatický zánik zákonného záložného práva prenajímateľa k týmto veciam, v dôsledku čoho sa držba jeho vecí žalovaným stáva nezákonnou. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že 1. uzná, že žaloba žalobcu o vydanie hnutelých vecí je dôvodná; 2. úplnú neplatnosť záložného a zádržného práva; 3. zmluva o nájme je neplatná a 4. žalobcovi prizná náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že tvrdenia žalobcu sú nepravdivé a účelové, keďže po celý čas užívania nebytového priestoru mu ako prenajímateľovi neplatil nájomné a aj napriek tomu tvrdí, že nemá voči nemu žiaden dlh. Žalobca v konaní hodnotu hnutelných vecí aj napriek výzve súdu nepreukázal a odmietol súdu predložiť doklady s nadobúdacou cenou hnutelných vecí. Žalobca predložil iba ceny ním určené, za ktoré sú hnutelné veci nepredajné. V konaní preukázal, že 19. septembra 2014 podal na Okresný súd Humenné návrh na súpis hnutelných vecí podľa § 672 ods. 2 Občianskeho zákonníka a súdny exekútor Mgr. Martin Petruška, Exekútorský úrad Humenné na základe uznesenia Okresného súdu Humenné, sp. zn. 17C/229/2014 z 3. októbra 2014 vykonal v zmysle ustanovenia § 672 ods. 2 Občianskeho zákonníka a na základe jeho návrhu súpis hnutelných vecí. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil.

5. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca odvolaciu repliku, v ktorej uviedol, že tvrdenia žalovaného nie sú ničím opodstatnené, sú nepravdivé a účelové a ako už súdu preukázal, k dátumu prevedenia zádržného práva neexistoval žiadny dlh. Aj tento dlh si žalovaný len fiktívne vyrobil, keďže on žiadal náhradu škody za vytopený tovar a nábytok. Žalovaný potvrdil, že žiadne faktúry mu nedoručil a ani raz upomienkou nežiadal peniaze. Žalovaný ani raz nepreukázal výšku nákladov a tvrdenie, že je pomer zadržaných vecí v poriadku, je zavádzajúce a nepravdivé. Taktiež tvrdenie, že veci sú za ním určené ceny nepredajné, je nepravdivé, pretože bol výhradným dovozcom značkového tovaru na Slovensku a predajné ceny boli cenami odporúčanými predajcom. Na trhu fungoval niekoľko rokov.

6. K odvolacej replike žalobcu podal žalovaný odvolaciu dupliku, v ktorej uviedol, že trvá na svojom stanovisku, v zmysle ktorého žalobca v konaní hodnotu hnutelných vecí aj napriek výzve súdu nepreukázal a odmietol súdu predložiť doklady s nadobúdacou cenou hnutelných vecí, preto táto obrana žalobcu neobstojí. Napadnutý rozsudok považuje za správny, vydaný na základe riadne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia, preto navrhol, aby ho odvolací súd v celom rozsahu potvrdil.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)) pred vecným prejednaním podaného odvolania skúmal procesné podmienky, za ktorých môže vo veci konať a rozhodnúť (§ 378 ods. 1 CSP, § 161 ods. 1 CSP).

8. Pri tomto prieskume odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu bolo súdu prvej inštancie odoslané 14. decembra 2021 o 11:36 hod. z e-mailovej adresy L..M.-J..U. a v ten istý deň bolo doručené do e-mailovej schránky podateľne Okresného súdu Humenné. Toto podanie nebolo v 10-dňovej lehote dodatočne doručené v listinnej podobe ani v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu. Rovnako bolo súdu doručená aj odvolacia replika žalobcu, ktorá bola súdu prvej inštancie odoslaná 16. februára 2022 o 12:42 hod. z e-mailovej adresy L..M.-J..U. a v ten istý deň bola doručená do e-mailovej schránky podateľne Okresného súdu Humenné.

9. Vzhľadom na skutočnosť, že ani v elektronickej súdnej spisovnici sa nenachádzalo odvolanie žalobcu doručené súdu zákonom ustanoveným spôsobom, resp. dôkaz o jeho dodatočnom doručení v lehote 10 dní v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu, odvolací súd prostredníctvom telefonického rozhovoru s asistentkou senátu súdu prvej inštancie overil, či odvolanie žalobcu naozaj nebolo dodatočne doručené súdu prvej inštancie v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu, pričom asistentka senátu poskytla informáciu, že odvolanie žalobcu nebolo súdu doručené inak ako e-mailom.

10. Podľa § 123 ods. 2 CSP podanie vo veci samej je najmä žaloba, vzájomná žaloba, zmena žaloby, späťvzatie žaloby, odpor, odvolanie, dovolanie, a ak to z povahy veci vyplýva, aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

11. Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe

autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

12. Podané odvolanie nebolo súdu dodatočne doručené v listinnej podobe ani v elektronickej podobe so zaručeným elektronickým podpisom.

13. Podľa § 386 písm. d) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

14. Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

15. Za okolností, keď žalobca odvolanie súdu dodatočne nedoručil v listinnej podobe, ani v elektronickej podobe so zaručeným elektronickým podpisom, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť len podané odvolanie pri postupe podľa § 386 písm. d) CSP odmietnuť. Bez podaného odvolania nebolo možné v odvolacom konaní pokračovať.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalovaný úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % a zároveň žalobca v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).